

Arrest

nr. 256 857 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 17 oktober 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 26 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 230 588 van 19 december 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 20 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad La Fria in de staat Tachira. U begon in 2014 een opleiding aan de militaire academie van Tachira. In oktober 2015 volgde u een opleiding van een maand tot “comando rurale”. U was ingedeeld in de commandozone 21 van de staat Tachira. U werd voor verschillende zaken ingezet. Zo nam u deel aan een missie ter beveiliging van een grensgebied waar een gewapende groepering actief was, diende u als bewaker in een gevangenis, was u een bodyguard voor een rijke Venezolaan, ging u op patrouille aan de grensstreek om smokkel tegen te gaan en werd u ingezet om plaatsen waar sprake was van verstoring van de openbare orde te stabiliseren.

Vanwege het drukke werkschema vroeg u een overplaatsing aan. Er werden u verschillende posities aangeboden waarna u koos voor de Direccion General de Contrainformacion Militar (DGCIM) omdat dit het dichtste bij was en de beste arbeidsvoorwaarden bood. U diende burgers, politici en militairen te volgen door hun sociale media uit te pluizen en telefoongesprekken af te luisteren. U begon op 8 mei 2017.

In juni 2017 werd uw broer gearresteerd nadat hij deelnam aan een betoging. U ging hierop naar de officier die hem had gearresteerd, A. A. (...) genaamd, en deelde hem mee dat de DGCIM hem aan het volgen was vanwege zijn banden met de colectivos en het feit dat hij smokkel toeliet en er zijn voordeel uit haalde. U vermeldde vervolgens de naam van de boekhouder die zijn illegale financiën beheerde. U zei dat u zijn dossier bij de DGCIM zou wissen in ruil voor de vrijlating van uw broer. Hierop liet hij uw broer vrij. Uw broer vertrok enkele dagen later naar Peru.

In oktober 2017 kwam een officier, F. R. (...), werken in uw eenheid van de DGCIM. Hij had samen met A. (...) opleiding gevolgd. Hij kwam erachter dat u het dossier van A. (...) niet had gewist. Hierop trachtte hij u in een slecht daglicht te stellen bij de DGCIM door een geheugenkaart aan uw computer te leggen en u allerlei bevelen te geven waarvoor u niet bevoegd was. Echter, omdat er nauwelijks supervisie was in uw eenheid kreeg u hier geen problemen door.

In november 2017 nam u het besluit om uw eenheid van de DGCIM te verlaten vanwege uw bedenkingen bij schendingen van de mensenrechten en vanwege de pesterijen van de nieuwe officier. U vroeg een onderhoud aan met de commandant van uw eenheid maar kreeg niet onmiddellijk een antwoord. Vervolgens ging u naar het hoger commando in Caracas om uw ontslag aan te bieden. U kreeg te horen van uw commandant dat dit werd geweigerd. U werd bovendien gesanctioneerd en uw verlof werd ingetrokken omdat u niet via hem bent gegaan om uw ontslag aan te bieden. Hierop diende u een tweede maal achter zijn rug om uw ontslag aan in Caracas. De weigering werd u opnieuw meegedeeld door de commandant. Hij zei vervolgens dat er een procedure gestart zou worden om u uit het leger te zetten. U zou voor een militaire rechter komen. Deze procedure zou echter pas half januari gestart worden.

Op 17 januari 2018 nam u verlof en regelde u uw vertrek uit het land. Uw moeder bracht uw paspoort naar een vriend van u bij de migratiedienst aan de grens met Colombia om een uitreisstempel erin te zetten. Zelf verliet u het land naar Colombia via een smokkelroute. U verbleef lange tijd met uw broer in Peru. In december 2018 betaalde uw moeder een militair procureur om uw strafzaak te laten verdwijnen. In april 2019 keerde u vervolgens naar de grens tussen Venezuela en Colombia terug om naar huis te gaan. Uw moeder besloot toch eerst aan uw oom, die nog politicommissaris is geweest, te vragen om na te gaan of uw strafdossier daadwerkelijk was verdwenen. Twee uur later zei uw oom dat u wel degelijk nog steeds geseind stond. Hierop keerde u terug naar Peru. Op 16 oktober 2019 vertrok u met het vliegtuig naar België. Op 17 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2019 werd uw verzoek besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw werkzaamheden voor het DGCIM en de problemen die u daar had gekend. Bijgevolg bood u geen zicht op uw precieze functie bij het Venezolaanse leger en evenmin op de exacte periode en de wijze van beëindiging van deze tewerkstelling. Deze beslissing werd op 19 december 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd.

Op 20 februari 2020 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nog steeds de Venezolaanse autoriteiten te vrezen wegens uw desertie. Ter staving van uw huidig verzoek legt u een kopie neer van twee administratieve bevelen inzake het op non-actief zetten van militairen, een aanvraag voor een aanhoudingsbevel, het antwoord van de rechter aangaande dit aanhoudingsbevel, een brief van uw advocaat met als bijlage een kopie van een afschrift van een webpagina en nieuwsartikels.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt afgelegd. U brengt een aantal kopieën van documenten aan waarmee u wil aantonen dat u nog steeds wordt gezocht in Venezuela (Verklaring Volgend Verzoek, punt 18).

Hierbij moet vooreerst worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming afsloot met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw werk voor de DGCIM en de problemen die u daar hebt gekend. Bijgevolg bood u geen zicht op uw precieze functie bij het Venezolaanse leger en evenmin op de exacte periode en de wijze van beëindiging van deze tewerkstelling. Deze beslissing werd in beroep door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dergelijke elementen zijn evenwel niet aanwezig in uw volgend verzoek.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die een nieuw licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw voorgehouden tewerkstelling bij DGCIM, de problemen die u daar heeft gekend en de manier waarop u het Venezolaanse leger heeft verlaten. In het kader van uw huidige verzoek beperkt u zich tot het neerleggen van enkele documenten waarmee u wil aantonen dat u nog steeds wordt gezocht door de Venezolaanse autoriteiten voor desertie.

Wat betreft de administratieve bevelen en de documenten aangaande het aanhoudingsbevel moet evenwel worden opgemerkt dat dit kopieën zijn, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, gezien deze op eenvoudige wijze aangepast kunnen worden. Uw loutere verklaring dat de originele bij het openbare ministerie liggen kan er geenszins van overtuigen dat u bijna drie jaar na uw vertrek nog steeds geen originele documenten weet neer te leggen van uw strafrechtelijke vervolging

door de Venezolaanse autoriteiten (Verklaring Volgend Verzoek, punt 18). Uit deze documenten blijkt bovendien dat een officiële weg genomen werd inzake uw zaak, wat uw gebrek aan overtuigende en originele documenten des te opmerkelijker maakt. Er dient bovendien nog gewezen te worden op het feit dat documenten dienen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Louter op zich – zeker indien het kopieën betreft – kunnen deze de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Inzake de twee administratieve bevelen dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt. Dit zijn lijsten die afgegeven werden door de commandant-generaal van het Venezolaanse leger. De eerste lijst, van 21 mei 2018, betreft militairen die niet naar hun eenheid zijn teruggekeerd (uitgelegd in punt 6 op pagina 2) en hierdoor op non-actief werden gezet (punt 7). Van deze lijst, van in totaal 46 pagina's, legt u de eerste twee pagina's neer. U legt het vervolg van deze lijst, namelijk het deel met de namen van de soldaten, niet neer. U legt nog een tweede lijst neer die opgemaakt werd op dezelfde dag als de eerste lijst. Echter ontbreekt hier net de cruciale informatie over de precieze aard van deze lijst. U legt, van de in totaal 44 pagina's, enkel de eerste en de twee laatste pagina's neer. De eerste pagina is een herhaling van de vijf algemene punten – aangaande de nood aan discipline, efficiëntie, en dergelijke, in het leger – zoals deze werden vermeld in de eerste lijst. U legt echter geen verdere pagina's neer die de aard van de lijst uitmaken, zoals de tweede pagina in de eerste lijst. U legt nog de twee laatste pagina's van de lijst neer waarop u met naam vermeld staat. Echter is het dus niet duidelijk wat voor lijst dit is en voor welke redenen uw naam hier wordt vermeld. U kan omwille van eender welke reden vermeld staan op een bepaalde lijst uit het leger. Dit kan dan ook bezwaarlijk gelden als bewijs dat u gedeserteerd bent van uw positie bij de DGCIM – omwille van ethische redenen, zoals u beweert.

Wat de documenten aangaande uw aanhouding betreft, is het opvallend dat u de voorafgaande aanvraag van de militaire politie aan de militaire rechtbank aangaande het aanhoudingsbevel in uw hoofde neerlegt en de opdracht van de militaire rechtbank om een aanhoudingsbevel uit te vaardigen, maar het aanhoudingsbevel zelf niet. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien hoe u hieraan bent geraakt. Het is ook vreemd dat deze documenten dateren van november en december 2018, bijna een jaar na uw beweerde desertie. Dit doet ernstig twifelen aan de authenticiteit van deze documenten die uw desertie in januari 2018 zouden moeten bewijzen.

Wat betreft het afschrift van een webpagina die werd toegevoegd aan de brief van uw advocaat, moet worden opgemerkt dat dit reeds werd voorgelegd in het kader van uw beroep bij de RvV tegen de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS. De Raad oordeelde toen reeds dat daaruit geenszins valt af te leiden dat u zou worden verdacht van, laat staan vervolgd voor desertie. De Raad oordeelde daarbij het volgende: "mede gelet op de vele tegenstrijdige, vage, onaannemelijke en onlogische verklaringen die worden aangehaald in de hiervoor uiteengezette motieven uit de bestreden beslissing, volstaat dit afschrift dan ook allerminst om verzoekers werkzaamheden voor de DGCIM, zijn beweerde problemen in het kader van deze werkzaamheden en zijn beweerde vervolging voor desertie door de Venezolaanse autoriteiten alsnog in concreto aannemelijk te maken."

In de brief van uw advocaat wordt verder veelvuldig verwezen naar algemene rapporten met betrekking tot de gevolgen van desertie uit het Venezolaanse leger. U legt zelf nog nieuwsartikelen neer met algemene informatie over de situatie in Venezuela. Deze algemene informatie kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk voor de DGCIM en de manier waarop u het leger heeft verlaten niet herstellen. Wat dit betreft oordeelde de RvV voorts reeds dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Venezolaanse autoriteiten wordt vervolgd wegens desertie en dat dergelijke verwijzing naar informatie over de gevolgen van desertie in casu niet relevant is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van uw vorig verzoek biedt u geen zicht op uw professionele situatie tijdens de laatste jaren voor uw vertrek. Uw moeder en zus komen rond met geld dat uw broer uit Peru stuurt en zij stellen het goed (CGVS (...), p. 4 en 5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw socio-economische situatie in Venezuela van die aard was dat kan gesproken worden van ernstige schade. U geeft ook zelf niet aan problemen van die aard te hebben gehad in Venezuela, of dergelijke problemen te zullen hebben bij terugkeer. U geeft aan dat de enige problemen die u kende in Venezuela deze waren omwille van uw beweerd werk in het leger (CGVS (...), p. 24).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen

beginsel van voorzichtigheid’, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel meent verzoeker dat hem in hoofdorde de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Hij gaat in dit onderdeel vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn persoonlijk relaas. Hij voert hiertegen de volgende argumentatie:

“Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen aangaande haar werk binnen de dienst contraspionage van de Venezolaanse strijdkrachten, de ‘Direccion General de Contrainteligencia Militar (hierna: DGCIM) en de problemen die hieruit zijn voortgevloeid, met name de problemen gelieerd aan haar broer en diens arrestatie wegens deelname aan een betoging tegen het regime en haar voornemen om haar eenheid binnen de DGCIM te verlaten. Daar zij dit voornemen ook daadwerkelijk heeft waargemaakt en is gedeserteerd uit de Venezolaanse strijdkrachten, staat zij thans gebrandmerkt als deserteur en hangt er haar een straf boven het hoofd.

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat gezien de aard van de functie van verzoekende partij binnen de Venezolaanse strijdkrachten, met name haar werk bij de dienst voor militaire contraspionage, het voor haar uiterst moeilijk is om bewijzen neer te leggen betreffende dit werk en haar vervolging door de autoriteiten ingevolge de geheimhouding die eigen is aan de militaire inlichtingendiensten. Het hoeft aldus niet te verbazen dat verzoekende partij slechts beperkte documenten kan voorleggen aangezien deze omwille van voormelde geheimhouding gewoonweg niet worden vrijgegeven. Er kan in dit opzicht dan ook dienstig verwezen worden naar het voordeel van de twijfel (zie infra). Het feit dat verzoekende partij beperkte materiële bewijzen kan voorleggen aangaande haar werk binnen de DGCIM en de vervolging door de autoriteiten omwille van haar desertie, betekent geenszins dat haar verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn.

Desondanks heeft verzoekende partij getracht om een aantal documenten neer te leggen ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming, met name twee administratieve bevelen inzake het op non-actief zetten van militairen, een aanvraag voor een aanhoudingsbevel en het antwoord van de rechter aangaande dit aanhoudingsbevel.

Verwerende partij motiveert hierover als volgt (stuk 1, pp. 2-3):

“(…)”

Verzoekende partij wenst er op te wijzen dat zij kosten noch moeite gespaard heeft om deze documenten, die minstens als een begin van bewijs beschouwd moeten worden, te verkrijgen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald is het uiterst moeilijk om ook maar enige documenten te bekomen, verzoekende partij heeft dan ook alle mogelijke kanalen aangesproken die haar zouden kunnen helpen met het bekomen van deze documenten.

Verzoekende partij is van mening dat deze documenten minstens een begin van bewijs uitmaken die haar relaas kunnen staven en dat haar vervolgens het voordeel van de twijfel verleent moet worden (zie infra).

Wat betreft de wijze waarop verzoekende partij de documenten betreffende haar aanhouding heeft verkregen, wenst zij te verklaren dat zij deze via vrienden heeft verkregen die nog steeds werkzaam zijn bij de militaire politie. Verzoekende partij legt om dit te staven twee mails neer die zij respectievelijk op 08.08.2020 en 10.08.2020 heeft verkregen en waarin de documenten als bijlage werden toegevoegd (stukken 2 en 3).

Verzoekende partij legt thans ook de volledige 44 pagina’s neer van de tweede lijst die werd opgesteld op 21 mei 2018 (stuk 4), waaruit blijkt dat zij effectief verwijderd werd uit de Venezolaanse strijdkrachten omdat ze geweigerd heeft gevolg te geven aan het bevel zich bij haar militaire eenheid te voegen. Deze ongehoorzaamheid en de daaruit volgende onwettige afwezigheid van verzoekende partij in haar militaire eenheid komt neer op desertie, hetgeen strafbaar is op grond van de bepalingen van het Venezolaanse militaire strafwetboek (zie infra) en waarnaar in het bevel dd. 21.05.2018 ook verwezen wordt.

Verzoekende partij beschikt jammerlijk genoeg niet over de mogelijkheid om de volledige 46 pagina’s van de andere lijst te verkrijgen voor het verstrijken van de beroepstermijn, doch zal trachten deze lijst alsnog te bemachtigen en over te maken via een aanvullende nota indien zij hierin slaagt.

Wat betreft het feit dat de documenten omtrent de aanhouding in november en december 2018 werden opgesteld, is verzoekende partij van mening dat dit simpelweg verklaard kan worden door het feit dat men personen een maand de tijd geeft om terug te keren naar hun eenheid, alvorens men een procedure tot aanhouding instelt. Deze procedure dient daarna verschillende stappen te ondergaan, waardoor er inderdaad enige tijd kan verstrijken tussen het moment van detentie en het moment van het

opstellen van een aanvraag tot aanhouding en een opdracht tot het uitvaardigen van een aanhoudingsbevel.

Verwerende partij heeft niet op afdoende wijze aangetoond dat de neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de situatie van verzoekende partij en de beoordeling van verwerende partij in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

Hieronder zal worden aangetoond dat in het licht van de desertie van verzoekende partij uit de Venezolaanse strijdkrachten en de daden van vervolging die zij omwille van deze desertie heeft ondergaan, maar bovenal dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten koestert in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens voert verzoeker een algemeen en theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker vervolgt met een algemene uiteenzetting over de vervolging en bestraffing van deserteurs door het Venezolaanse regime. Hij betoogt dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van ex-militairen met een gelijkaardig profiel als dat van hem, met name personen die gedeserteerd zijn uit het Venezolaanse leger. Het gaat hier om daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, e), van de Vreemdelingenwet, met name vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van de militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vallen. Uit objectieve rapporten blijkt dat ook de Venezolaanse strijdkrachten zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen, zo stelt verzoeker, die ter staving hiervan citeert uit de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela van 4 april 2019 en het *addendum* van 1 juli 2019, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst tevens naar een nieuwsartikel in de Colombiaanse krant *‘El Tiempo’* over een persoon die gedeserteerd is uit het Venezolaanse leger en naar de artikelen 523 t.e.m. 533 van de *‘Código orgánico de justicia militar’*, het militaire strafwetboek van Venezuela, dat straffen van vrijheidsberoving voorziet in geval van desertie. Het is volgens verzoeker duidelijk dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela het risico loopt op vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van de militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vallen. Hij stelt met name een gevangenisstraf van meerdere jaren te riskeren, waardoor hij in een Venezolaanse gevangenis zal terechtkomen.

Onder verwijzing naar informatie over de detentieomstandigheden in de Venezolaanse gevangenis, waarnaar eveneens verwezen wordt in voormelde COI Focus van 1 juli 2019 betoogt verzoeker vervolgens *“dat een dergelijke gevangenisstraf in het licht van de dramatische toestand in de Venezolaanse penitentiaire inrichtingen een daad van vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3, § 2, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet die zo ernstig is van aard dat zij een schending vormt van de grondrechten van de mens, met name het artikel 3 van het EVRM”*.

Verzoeker besluit dat, rekening houdend met het bovenstaande, hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker in ondergeschikte orde aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Hij haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM en meent dat er omwille van de hierboven aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de humanitaire situatie in Venezuela. Hij citeert in dit verband diverse, in voetnoot aangehaalde, objectieve bronnen die volgens hem aantonen dat de situatie in Venezuela beschreven kan worden als zijnde *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela, gaat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) volgens verzoeker in de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat meerdere door hem aangehaalde bronnen – het betreft rapporten van de *International Crisis Group* en

de onderzoeksdienst van het Europees Parlement – spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Hij voegt hieraan toe dat ook blijkt dat de daders van de criminaliteit waarvan sprake is veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger, wat tevens zou worden bevestigd door het CGVS.

Tot slot citeert verzoeker met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar het land door de Venezolaanse autoriteiten en pro-regeringsgroepen.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker in uiterst ondergeschikte orde aan dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Hij geeft een theoretische toelichting bij de volgens hem geschonden principes inzake de motivering van de bestreden beslissing en betreft deze als volgt op zijn zaak:

“Omwille van de hierboven aangehaalde redenen (zie supra) dient te worden besloten dat verwerende partij het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met alle pertinente gegevens van de zaak, met name de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

Zo heeft verwerende partij met name geen rekening gehouden met de bewijzen die verzoekende partij heeft neergelegd betreffende haar desertie, waardoor zij niet is overgegaan tot een afdoende onderzoek aangaande haar vrees tot vervolging omwille van haar desertie uit het Venezolaanse leger (zie infra).

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij.”

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een mail van 8 augustus 2020 (stuk 2);
- een mail van 10 augustus 2020 (stuk 3);
- een lijst opgesteld op 21 mei 2018 om desertie aan te tonen (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS

22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de artikelen 20 en 21 van het Handvest, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*" en "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat vastgesteld dient te worden dat verzoekers verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat (A) hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt, omdat (B) niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 26 november 2019 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden voor de dienst contraspionage van de Venezolaanse strijdkrachten (hierna: DGCIM) en de problemen die verzoeker in het kader daarvan zou hebben gekend waardoor hij zou zijn gedeserteerd, noch aan zijn desertie. Verder oordeelde de commissaris-generaal dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. De Raad heeft deze beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 230 588 van 19 december 2019.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen over zijn werkzaamheden bij het DGCIM, de problemen die hij in dit verband zou hebben gekend en het feit dat hij als gevolg daarvan zou zijn gedeserteerd. Hij stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden gedood of gevangengenomen.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van een document van zijn advocaat M. G. over de nieuwe elementen, van een aanvraag tot aanhoudingsbevel van de militaire openbare aanklager, van een antwoord van de militaire rechter op de aanvraag tot aanhoudingsbevel, van administratieve bevelen gegeven door de commandant-generaal van de *Guardia Nacional Bolivariana*, en van krantenartikelen over militairen die in de gevangenis zitten omwille van verraad aan het vaderland (administratief dossier, stuk 5, map met ‘documenten’).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die een nieuw licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw voorgehouden tewerkstelling bij DGCIM, de problemen die u daar heeft gekend en de manier waarop u het Venezolaanse leger heeft verlaten. In het kader van uw huidige verzoek beperkt u zich tot het neerleggen van enkele documenten waarmee u wil aantonen dat u nog steeds wordt gezocht door de Venezolaanse autoriteiten voor desertie.

Wat betreft de administratieve bevelen en de documenten aangaande het aanhoudingsbevel moet evenwel worden opgemerkt dat dit kopieën zijn, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, gezien deze op eenvoudige wijze aangepast kunnen worden. Uw loutere verklaring dat de originelen bij het openbare ministerie liggen kan er geenszins van overtuigen dat u bijna drie jaar na uw vertrek nog steeds geen originele documenten weet neer te leggen van uw strafrechtelijke vervolging door de Venezolaanse autoriteiten (Verklaring Volgend Verzoek, punt 18). Uit deze documenten blijkt bovendien dat een officiële weg genomen werd inzake uw zaak, wat uw gebrek aan overtuigende en originele documenten des te opmerkelijker maakt. Er dient bovendien nog gewezen te worden op het feit dat documenten dienen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Louter op zich – zeker indien het kopieën betreft – kunnen deze de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Inzake de twee administratieve bevelen dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt. Dit zijn lijsten die afgegeven werden door de commandant-generaal van het Venezolaanse leger. De eerste lijst, van 21 mei 2018, betreft militairen die niet naar hun eenheid zijn teruggekeerd (uitgelegd in punt 6 op pagina 2) en hierdoor op non-actief werden gezet (punt 7). Van deze lijst, van in totaal 46 pagina's, legt u de eerste twee pagina's neer. U legt het vervolg van deze lijst, namelijk het deel met de namen van de soldaten, niet neer. U legt nog een tweede lijst neer die opgemaakt werd op dezelfde dag als de eerste lijst. Echter ontbreekt hier net de cruciale informatie over de precieze aard van deze lijst. U legt, van de in totaal 44 pagina's, enkel de eerste en de twee laatste pagina's neer. De eerste pagina is een herhaling van de vijf algemene punten – aangaande de nood aan discipline, efficiëntie, en dergelijke, in het leger – zoals deze werden vermeld in de eerste lijst. U legt echter geen verdere pagina's neer die de aard van de lijst uitmaken, zoals de tweede pagina in de eerste lijst. U legt nog de twee laatste pagina's van de lijst neer waarop u met naam vermeld staat. Echter is het dus niet duidelijk wat voor lijst dit is en voor welke redenen uw naam hier wordt vermeld. U kan omwille van eender welke reden vermeld staan op een bepaalde lijst uit het leger. Dit kan dan ook bezwaarlijk gelden als bewijs dat u gedeserteerd bent van uw positie bij de DGCIM – omwille van ethische redenen, zoals u beweert.

Wat de documenten aangaande uw aanhouding betreft, is het opvallend dat u de voorafgaande aanvraag van de militaire politie aan de militaire rechtbank aangaande het aanhoudingsbevel in uw hoofde neerlegt en de opdracht van de militaire rechtbank om een aanhoudingsbevel uit te vaardigen, maar het aanhoudingsbevel zelf niet. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien hoe u hieraan bent geraakt. Het is ook vreemd dat deze documenten dateren van november en december 2018, bijna een jaar na uw beweerde desertie. Dit doet ernstig twijfelen aan de authenticiteit van deze documenten die uw desertie in januari 2018 zouden moeten bewijzen.

Wat betreft het afschrift van een webpagina die werd toegevoegd aan de brief van uw advocaat, moet worden opgemerkt dat dit reeds werd voorgelegd in het kader van uw beroep bij de RvV tegen de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS. De Raad oordeelde toen reeds dat daaruit geenszins valt af te leiden dat u zou worden verdacht van, laat staan vervolgd voor desertie. De Raad oordeelde daarbij het volgende: "mede gelet op de vele tegenstrijdige, vage, onaannemelijke en onlogische verklaringen die worden aangehaald in de hiervoor uiteengezette motieven uit de bestreden beslissing, volstaat dit afschrift dan ook allerminst om verzoekers werkzaamheden voor de DGCIM, zijn beweerde problemen in het kader van deze werkzaamheden en zijn beweerde vervolging voor desertie door de Venezolaanse autoriteiten alsnog in concreto aannemelijk te maken."

In de brief van uw advocaat wordt verder veelvuldig verwezen naar algemene rapporten met betrekking tot de gevolgen van desertie uit het Venezolaanse leger. U legt zelf nog nieuwsartikelen neer met algemene informatie over de situatie in Venezuela. Deze algemene informatie kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk voor de DGCIM en de manier waarop u het leger heeft verlaten niet herstellen. Wat dit betreft oordeelde de RvV voorts reeds dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Venezolaanse autoriteiten wordt vervolgd wegens desertie en dat dergelijke verwijzing naar informatie over de gevolgen van desertie in casu niet relevant is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Wat betreft de wijze waarop hij de neergelegde documenten inzake zijn aanhouding verkregen heeft,

Verzoeker verklaart in het eerste onderdeel van zijn enig middel dat hij de door hem neergelegde documenten inzake zijn aanhouding verkregen heeft via vrienden die nog steeds werkzaam zijn bij de militaire politie en voegt ter staving hiervan twee e-mails die hij op respectievelijk 8 augustus 2020 en 10 augustus 2020 heeft ontvangen en waarin de betrokken documenten naar eigen zeggen als bijlage werden gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 2 en 3). De Raad volgt verwerende partij waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat deze e-mails geen inhoud of duiding bevatten die verzoekers beweringen kan bewijzen of ondersteunen. Uit het e-mailadres van de afzender, dat door om het even wie kan zijn aangemaakt, kan niets blijken omtrent de identiteit van de afzender of diens functie. Bovendien blijkt uit niets dat de betrokken documenten daadwerkelijk als bijlage bij de e-mails werden gevoegd. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft de originele documenten neer te leggen en dat aan de authenticiteit ervan bijkomend afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat de documenten dateren van respectievelijk november en december 2018 hoewel verzoeker naar eigen zeggen reeds in januari 2018 is gedeserteerd. In het eerste onderdeel van zijn enig middel stelt verzoeker dat men personen een maand de tijd geeft om terug te keren naar hun eenheid alvorens men een procedure tot aanhouding instelt en dat deze procedure daarna verschillende stappen dient te ondergaan, waardoor er inderdaad enige tijd kan verstrijken tussen het moment van “*detentie*” en het moment van het opstellen van een aanvraag tot aanhouding en een opdracht tot het uitvaardigen van een aanhoudingsbevel. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en laat bovendien na te concretiseren om welke stappen het dan precies zou gaan.

Waar verzoeker er in het eerste onderdeel van zijn enig middel op wijst dat hij thans ook de volledige 44 pagina's bijbrengt van de tweede lijst die werd opgesteld op 21 mei 2018 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), “*waaruit blijkt dat (...) (hij) effectief verwijderd werd uit de Venezolaanse strijdkrachten omdat (...) (hij) geweigerd heeft gevolg te geven aan het bevel zich bij (...) (zijn) militaire eenheid te voegen*”, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van met name de tweede pagina van dit document te voegen, waardoor zijn beweringen over de inhoud niet kunnen worden geverifieerd en dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. Bovendien blijft verzoeker in gebreke het originele document bij te brengen en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van zijn enig middel aangeeft niet over de mogelijkheid te beschikken om voor het verstrijken van de beroepstermijn de volledige 46 pagina's van de andere lijst te verkrijgen, doch zal trachten deze lijst alsnog te bemachtigen en over te maken via een aanvullende nota indien hij hierin slaagt, kan de Raad op basis van de stukken in het rechtsplegingsdossier slechts vaststellen dat verzoeker voor het sluiten van de debatten geen aanvullende nota heeft neergelegd.

Gelet op het geheel van de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd, kunnen de in het kader van onderhavig verzoek neergelegde documenten niet in aanmerking worden genomen als (begin van) bewijs van verzoekers vermeende werkzaamheden in dienst van de DGCIM en de daaraan gerelateerde problemen. De argumentatie in het eerste onderdeel van het enig middel dat het uiterst moeilijk is om bewijzen neer te leggen betreffende zijn werk en zijn vervolging door de autoriteiten ingevolge de geheimhouding die eigen is aan de militaire inlichtingendiensten en dat hij alle mogelijke kanalen heeft aangesproken om de neergelegde documenten te bekomen, doet hieraan geen afbreuk. Hiermee biedt verzoeker geen verklaring waarom hij inmiddels meer dan drie jaar na zijn vermeende desertie en vertrek uit zijn land van herkomst geen enkel officieel document ontvangen heeft met betrekking tot de strafrechtelijke procedure die om die reden tegen hem zou zijn gestart. Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat behalve het feit dat hij geen originele documenten voorlegt die zijn verklaringen kunnen staven, deze verklaringen op zich reeds in het kader van zijn eerste verzoek door de Raad tegenstrijdig, vaag, onaannemelijk en onlogisch werden bevonden. Nu verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die hierop een ander licht kunnen werpen, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd.

Aangezien verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat hij uit het Venezolaanse leger is gedeserteerd en als gevolg daarvan daadwerkelijk wordt vervolgd door de militaire autoriteiten, is zijn algemeen betoog in het eerste onderdeel van zijn enig middel met betrekking tot de vervolging en bestraffing van deserteurs door het Venezolaanse regime en de detentieomstandigheden in de Venezolaanse gevangenissen *in casu* niet relevant.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker zich in het tweede onderdeel van het enig middel baseert op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*,

C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van uw vorig verzoek biedt u geen zicht op uw professionele situatie tijdens de laatste jaren voor uw vertrek. Uw moeder en zus komen rond met geld dat uw broer uit Peru stuurt en zij stellen het goed (CGVS (...), p. 4 en 5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw socio-economische situatie in Venezuela van die aard was dat kan gesproken worden van ernstige schade. U geeft ook zelf niet aan problemen van die aard te hebben gehad in Venezuela, of dergelijke problemen te zullen hebben bij terugkeer. U geeft aan dat de enige problemen die u kende in Venezuela deze waren omwille van uw beweerde werk in het leger (CGVS (...), p. 24).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker weerlegt deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doet er dan ook geen afbreuk aan.

Wat betreft de in het tweede onderdeel van het enig middel geciteerde passages uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Venezuela, dient te worden vastgesteld dat het hier algemene informatie betreft die door verzoeker niet op zijn persoonlijke situatie wordt betrokken. Noch uit deze informatie, noch uit de andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het loutere feit dat men als Venezolaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft nieuwe elementen of feiten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Te dezen blijft verzoeker in gebreke nieuwe elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat voor hem in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker voert in het tweede onderdeel van zijn enig middel aan dat de commissaris-generaal de mate van het geweld in Venezuela lijkt te minimaliseren en voorbij gaat aan het feit dat de in het verzoekschrift aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Bovendien bevestigt de commissaris-generaal volgens verzoeker dat de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, het leger en de inlichtingendiensten.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie reeds heeft uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 15, c), van voormelde richtlijn 2004/83/EG wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt in de zin van het internationale humanitaire recht en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Táchira, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen, en 484 gewapende confrontaties plaats vonden. De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN